

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoPr/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317214595
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1317214595.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holicekej v právnej veci žalobcu: Q. S., F.. XX.XX.XXXX, T. P. XXX, zastúpeného JUDr. Lukášom Tykom, advokátom, so sídlom: Gagarinova 10/A, Bratislava, proti žalovanému: SECURITON Servis, spol. s r.o., so sídlom Mlynské Nivy 73, Bratislava, IČO: 35 693 835, zastúpenému advokátskou kanceláriou slc partners s.r.o., so sídlom Hviezdoslavovo námestie 16, Bratislava, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 16. mája 2019, č.k. 17Cpr/18/2017-99, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného zo dňa 12.05.2017, doručené žalobcovi dňa 12.05.2017, je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného ďalej trvá, aby mu žalovaný zaplatil náhradu mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku od 13.05.2017 ku dňu právoplatnosti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 12.05.2017 a aby odviezol za žalobcu za toto obdobie zdravotné a sociálne odvody. Z okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 12.05.2017, prevzatého žalobcom v ten istý deň o 12.38 hod., zistil, že žalovaný ako zamestnávateľ ukončil pracovný pomer so žalobcom ako svojim zamestnancom okamžite v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu, že ako bezpečnostný pracovník bol zaradený do zásahovej jednotky SRP, kde mal aj riadne naplánované služby, dňa 12.05.2017 o 11.30 hod., počas riadne naplánovanej dennej služby bola vykonaná kontrola ustrojenosti priamym nadriadeným žalobcu O.. R. J.. Kontrolou bolo zistené, že žalobca nie je ustrojený v súlade so zákonom o SBS a v súlade s predpisom spoločnosti, z celej výstroje prevzatej od zamestnávateľa mal na sebe len čierne tričko, nohavice mal súkromné a bez označenia, nebol ustrojený v taktickej veste, ktorá podľa jeho vyjadrenia bola zavesená doma na vešiaku, nemal počas výkonu služby na oblečení pripnutý identifikačný preukaz, o ktorom sa vyjadril, že je zrejme niekde v aute. Toto konanie žalobcu považoval zamestnávateľ v súlade s pracovnou zmluvou a náplňou práce za závažné porušenie pracovnej disciplíny, a preto vzhľadom na uvedené skutočnosti jeho pracovný pomer v spoločnosti žalovaného končí doručením tohto oznámenia. Z výstrojnej karty zamestnanca zistil, že žalobcovi boli pri nástupe do zamestnania vydané kusy oblečenia: bunda PCO 1 ks, rolák čierny 1 ks, tričko čierne 2 ks, nohavice PCO 1 ks, šiltovka 1 ks, taktická vesta a puzdro 1 ks. Podľa pracovnej zmluvy podpísanej dňa 15.11.2016 medzi povinnosťmi žalobcu ako zamestnanca patrilo:

1. dodržiavať predpisy, nariadenie a smernice pre výkon činnosti v strážnej službe a plniť povinnosti vyplývajúce z pracovnej náplne a pracovať podľa pokynov nadriadeného;

2. pri nástupe na výkon práce a počas výkonu práce byť čistý, ustrojený a dodržiavať úpravu zovňajšku. Podľa pracovnej náplne zo dňa 15.11.2016 bol žalobca u žalovaného vo funkcii bezpečnostný pracovník SRP, okrem iného zodpovedal za dodržiavanie pracovnej disciplíny, správne upravenú výzbroj, výstroj a celkový vzhľad. Ďalej vykonaným dokazovaním zistil, že žalovaný žalobcu písomne upozornil na porušenie pracovnej disciplíny, a to dňa 10.01.2017 z dôvodu, že bez ohlásenia a schválenia operačným strediskom opustil svoje pracovisko a svojvoľne sa presunul na občerstvenie a dňa 19.03.2017 z dôvodu, že pri výkone služby dňa 17.03.2017 a 18.03.2017 opakovane neodovzdal služobné motorové vozidlo v čistom stave a opakovane v tomto vozidle fajčil, za čo mu bola krátená nenárokovateľná časť mzdy za mesiac marec 2017 o sumu 50 eur. Uvedenými písomnými upozoreniami bol upozornený aj na skutočnosť, že pre porušenie pracovnej disciplíny môže s ním zamestnávateľ rozviazať pracovný pomer v zmysle platných ustanovení predmetného zákona, žalobca vyjadril svojím podpisom súhlas s týmito upozoreniami. Zistený skutkový stav posúdil podľa § 23 ods. 2 písm. f), § 54 ods. 3, § 55 ods. 1, § 56 ods. 1 písm. a) zákona č. 473/2005 Z. z. o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o SBS), § 68 ods. 1 písm. b), ods. 2, § 70, § 77 Zákonníka práce a dospel k záveru, že žaloba žalobcu nebola uplatnená v zákonnej lehote, keď oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru mu bolo doručené dňa 12.05.2013, neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru si uplatnil žalobou doručenu súdu dňa 13.07.2017. Poukázal na to, že e-mail obsahujúci žalobu bol odoslaný dňa 12.07.2017 o 21.14 hod., avšak na súd bola žaloba doručená ďalší pracovný deň o 8.06 hod. podľa podacej pečiatky súdu. Konštatoval, že tento dôvod samostatne bol spôsobilý odôvodniť zamietnutie žaloby, zaoberal sa však aj skutkovými okolnosťami prípadu a tieto vyhodnotil. Uviedol, že formálno-právne podmienky, vyžadované pre tento spôsob rozviazania pracovného pomeru, boli splnené; okamžité skončenie pracovného pomeru bolo urobené písomne a dôvod bol vymedzený. Dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru vyhodnotil za skutkovo totožný so závermi dokazovania a v plnom rozsahu dôvodný, keď žalobca porušil ust. § 81 ods. 1 písm. a) a b) Zákonníka práce, v zmysle ktorého je zamestnanec okrem iného povinný pracovať zodpovedne a riadne, plniť pokyny nadriadených; ako aj ustanovenia pracovnej zmluvy, ktorá medzi povinnosti zamestnanca, porušenie ktorých žalovaný kvalifikoval ako závažné porušenie pracovnej disciplíny, zahŕňa povinnosť dodržiavať predpisy, nariadenia a smernice pre výkon činnosti strážnej služby a to: 1. plniť si povinnosti vyplývajúce z pracovnej náplne a pracovať podľa pokynov nadriadeného, ako aj: 2. povinnosť pri nástupe na výkon práce a počas výkonu práce byť čistý, ustrojený a dodržiavať určenú úpravu zovňajšku. Zohľadnil aj predchádzajúce upozornenia na porušenie pracovnej disciplíny zo dňa 10.01.2017 a 19.03.2017. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Namietal, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď na pojednávaní, ktorého predmetom malo byť záverečné zhrnutie veci, vyhlásil rozsudok bez toho, aby mali procesné strany možnosť uskutočniť záverečné zhrnutie veci. Uviedol, že pojednávanie dňa 11.04.2019 bolo odročené na deň 16.05.2019 za účelom záverečného zhrnutia veci, avšak na pojednávaní dňa 16.05.2019, na ktoré sa pripravil záverečným zhrnutím veci, sa k tomuto nedostal, pretože súd prvej inštancie vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené a následne vyhlásil rozsudok. Poukázal na ust. § 182 C.s.p. a komentár k nemu, podľa ktorého: „Upretie, resp. odňatie práva sporovej strany predniesť pred skončením dokazovania záverečnú reč, predstavuje zásadný zásah do jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na spravodlivého súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a do princípu rovnosti strán v zmysle čl. 6 ods. 1 C.s.p.“. (Števíček, M., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajanková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1540 s.). Ďalej namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho veci, keď nesprávne vyhodnotil správanie žalobcu ako obzvlášť závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktorého dôsledkom má byť okamžité skončenie pracovného pomeru a nevzal do úvahy jeho tvrdenia a dôkazy, ktoré boli v konaní predložené. Poukázal na to, že pracovná zmluva, ani pracovná náplň bližšie nešpecifikujú, čo sa podľa žalovaného považuje za dodržiavanie určenej úpravy zovňajšku. Súd prvej inštancie sa podľa jeho názoru nevysporiadal so sporným tvrdením svedkyne E.. A. o tom, že majú v chodbe pre zamestnancov prístupné a nezamknuté skrinky s oblečením, kde si môžu zamestnanci okamžite vymeniť oblečenie za nové a že nikdy nepočítali, koľko oblečenia komu dali. V takom prípade by podľa jeho názoru bolo nelogické, aby pri nástupe do zamestnania dostal ako zamestnanec výstrojnú kartu zamestnanca, v ktorej je uvedený počet a druh

výstroje, ktorú pri nástupe do zamestnania dostal. Pokiaľ by došlo k porušeniu pracovnej disciplíny v dôsledku toho, že nemal oblečené všetky časti výstroje odovzdané mu žalovaným, nejde o také závažné porušenie pracovnej disciplíny, aby malo za následok okamžité skončenie pracovného pomeru v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Čierne tričko, ktoré mal na sebe oblečené a ktoré dostal ako súčasť výstroje od žalovaného, je označené logom žalovaného a znakom SBS a je teda zrejmé, že ide o súkromnú bezpečnostnú službu, pre ktorú vykonával činnosti v rámci pracovnej náplne. Súd sa nevysporiadal ani s odpoveďou E.. A. na otázku jeho právneho zástupcu na pojednávaní, či je taktická vesta nevyhnutnou súčasťou výstroje, na ktorú odpovedala, že taktická vesta nie je nevyhnutná. Z výstrojnej karty zamestnanca je tiež zrejmé, že taktickú vestu prevzal od žalovaného až dňa 16.01.2017, t. j. 2 mesiace po nástupe do zamestnania a ak by teda bola závažnou súčasťou výstroje žalobcu, žalovaný dva mesiace porušoval svoje povinnosti a vysielal svojho zamestnanca bez potrebnej výstroje na výkon služby a ohrozoval jeho život a zdravie. S poukazom na výpoveď svedka R. J. namietal, že žalovaný nedodrжал obvyklý postup okamžitého skončenia pracovného pomeru, a to najprv ústne upozornenie, potom písomné upozornenie a napokon okamžité skončenie pracovného pomeru. Z dôvodu neustrojenosti nebol upozornený na porušenie pracovnej disciplíny ústne ani písomne; predložené písomné upozornenia dostal z dôvodov, ktoré nesúvisia s predmetom sporu, a keďže v zmysle Zákonníka práce sa dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru nesmie dodatočne meniť, súd na predložené písomné upozornenia nemal prihliadať. Za závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktorého dôsledkom by malo byť okamžité skončenie pracovného pomeru, nemožno podľa jeho názoru považovať ani to, že v čase kontroly vykonanej jeho priamym nadriadeným mal identifikačný preukaz v aute, a nie pripnutý na odev, keď v zmysle § 54 ods. 3 Zákona o SBS je povinný mať identifikačný preukaz umiestnený na odevu pri plnení úloh, avšak v čase vykonania kontroly žalobca neplnil žiadne úlohy, nachádzal sa na verejnom parkovisku alebo čerpacej stanici, kde čakal na pokyn od dispečera žalovaného, aby sa dostavil k plneniu úloh vyplývajúcich z pracovného zaradenia, a nebol preto povinný mať viditeľne umiestnený preukaz na ľavej strane odevu v oblasti pŕs. Pokiaľ ide o hodnotenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny, poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.12.2015 sp. zn. 8CoPr/3/2015 a opätovne poukázal na to, že v danom prípade nešlo o situáciu, kedy by vykonával v rámci svojej služby činnosti súvisiace s jeho pracovnou pozíciou, pretože čakal na hlásenie, ktorým by bol vyslaný na výjazd. Ak aj došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, nesprávne súd prvej inštancie vyhodnotil, že išlo o najzávažnejšie porušenie pracovnej disciplíny, keď takéto porušenie by mohlo byť klasifikované ako menej závažné porušenie pracovnej disciplíny.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a zaviazat' žalobcu zaplatiť mu náhradu trov konania. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že postupom súdu prvej inštancie bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces a uviedol, že žalovaný ako strana sporu takisto má právo na záverečné zhrnutie veci a toto svoje právo využil a súdu zaslal písomné vyhotovenie. Súd prvej inštancie pojednávanie konané dňa 11.04.2019 odročil práve z dôvodu, aby mali strany sporu možnosť si pripraviť záverečné reči a zaslal ich súdu. Žalobca toto svoje právo nevyužil, hoci zo zápisnice súdu vyplýva, že súd vytvoril žalobcovi možnosť zhrnúť skutkové a právne závery, z ktorých vyvodzoval opodstatnenosť svojho nároku. Poukázal na to, že právo záverečnej reči je právom strany sporu, a nie povinnosťou a nevyužitie tohto práva stranou sporu nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Tvrdenie žalobcu o tom, že nemal možnosť predniesť záverečnú reč považoval za účelové, pretože ak strana sporu vyhotoví, pripraví záverečnú reč, súd prvej inštancie nemá dôvod prednes takejto záverečnej neprípustiť. Pokiaľ ide o ďalší odvolací dôvod, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, uviedol, že žalobca len používa jednotlivé argumenty, ktoré sú vytrhnuté z kontextu. Vypočutí svedkovia zhodne uviedli, že žiadni zo zamestnancov nemal problém s nedostatkom oblečenia, ktoré je súčasťou rovnošaty a pokiaľ niektorý zo zamestnancov potreboval náhradný kus oblečenia, vždy mu bol vydaný. Poukázal na ním predložené v prvoinštančnom konaní rozhodnutie Krajského riaditeľstva PZ, sp. zn.: LIC - 12 - 61/2000 zo dňa 05.06.2006, ktorým mu bola Krajským riaditeľstvom PZ uložená pokuta v sume 500 Sk z dôvodu porušenia § 29 ods. 1 Zákona o SBS, pričom táto pokuta bola založená na značne menej závažnom porušení v ustrojení, spočívajúcom v tom, že zamestnanci nad rámec predpísanej rovnošaty používali reflexnú vestu, čo však vzhľadom na osobitné podmienky v stráženom objekte bolo vyžadované normami bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Z uvedeného je zrejmé, že dodržiavanie predpísanej rovnošaty je dôrazne kontrolované a zároveň aj sankcionované zo strany príslušného správneho orgánu. Tvrdenie žalobcu, že v čase kontroly mal oblečené čierne tričko s logom žalovaného a znakom SBS, z čoho bolo zrejmé, že ide o súkromnú bezpečnostnú službu, je nesprávne a v rozpore s právnymi predpismi. Poukázal na to, že žalobca v rozpore s právnymi predpismi, pracovnou zmluvou a pokynmi žalovaného mal súkromné nohavice a taktickú vestu mal doma zavesenú na vešiaku a nemal

ani pripnutý identifikačný preukaz, ktorý mal mať niekde v aute. K tvrdeniu žalobcu, že taktickú vestu obdržal až dva mesiace po nástupe do zamestnania, uviedol, že v tom čase dochádzalo k modernizácii bezpečnostných prostriedkov, pričom v motorových vozidlách sa nachádzali nepriestrelné vesty určené na tento účel, pričom v čase zásahu bol žalobca povinný použiť práve túto vestu a po obdržaní novej taktickej vesty bol povinný používať novú taktickú vestu. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že v čase kontroly neplnil žiadne úlohy v zmysle Zákona o SBS, pretože v zmysle pracovnej zmluvy mal byť počas výkonu práce ustrojený a dodržiavať úpravu zovňajšku, to znamená počas celej doby služby. V prípade pripustenia záveru, že ak žalobca neplnil v čase kontroly pracovné úlohy, a preto nebol povinný dodržiavať rovnošatu, je otázne, ako by bol následne schopný plniť svoje povinnosti, keby došlo k nahláseniu výjazdu a mal by vykonávať úlohy v zmysle SBS, keď podľa jeho vlastných vyjadrení taktickú vestu mal doma a nemal na sebe ani nohavice, ktoré boli súčasťou rovnošaty.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrval na svojom odvolaní a dôvodoch v ňom uvedených. S poukazom na zápisnicu o pojednávaní dňa 11.04.2019 zdôraznil, že toto pojednávanie bolo odročené za účelom záverečných rečí, pričom zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 16.05.2019 je zrejmé, že nedostal možnosť vyjadriť sa k sporu a predniesť záverečnú reč.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrval na svojej argumentácii uvedenej v predchádzajúcom vyjadrení.

6. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaným a ďalších nárokov s tým súvisiacich, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia Zákonníka práce, ako aj Zákona o SBS. Svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobe nevyhoveli, aj riadne odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p., keď uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých založil rozhodnutie po stránke skutkovej, ako aj po právnej stránke a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami rozhodujúcimi pre právne posúdenie veci.

8. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s ust. § 182 C.s.p., v zmysle ktorého, ak súd neodročí pojednávanie, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené. Na pojednávaní dňa 11.04.2019 súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom svedkyne E. L. A., J. R. J. a výsluchom žalobcu a pojednávanie odročil za účelom záverečných zhrnutí na termín dňa 16.05.2019. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 16.05.2019 však vyplýva, že súd prvej inštancie pred vyhlásením dokazovania za skončené, nevyzval prítomného žalobcu na prednesenie záverečnej reči v zmysle § 182 C.s.p. a následne po vyhlásení dokazovania za skončené vyhlásil rozsudok.

9. Ust. § 182 C.s.p. upravujúce záverečnú reč a skončenie dokazovania umožňuje stranám sporu pred vyhlásením dokazovania za skončené zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu a právnej stránke veci. Podľa názoru odvolacieho súdu však tieto procesné práva môže strana sporu realizovať nielen na pojednávaní, ale aj písomne, a to nielen prostredníctvom procesného úkonu formálne označeného ako záverečná reč, ale aj iným procesným úkonom obsahujúcim zhrnutie návrhov strany a jej vyjadrenie k dokazovaniu a právnej stránke veci. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie bolo prípustné odvolanie, ktorú možnosť žalobca aj využil a vo svojom odvolaní sa vyjadril k vykonaným dôkazom, a to k listinným dôkazom (pracovná zmluva, pracovná náplň, výstrojná karta zamestnanca), k výpovediam svedkov E. L. A., R. J.), namietal, že súd nevzal do úvahy jeho tvrdenia a dôkazy a vyjadril sa aj k právnomu posúdeniu veci, keď namietal nesprávne vyhodnotenie jeho správania ako obzvlášť závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktorého dôsledkom má byť okamžité skončenie pracovného pomeru. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že i keď súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi v prvoinštančnom konaní realizáciu jeho procesných práv vyplývajúcich mu z ust. § 182 C.s.p., bola mu umožnená ich realizácia v rámci odvolania v odvolacom konaní, v ktorom tieto svoje práva aj realizoval, keď sa vyjadril k vykonaným dôkazom, aj k právnomu posúdeniu veci, a preto nebolo mu znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nebolo by možné tento nedostatok napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

10. Žalobca sa v konaní domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného zo dňa 12.05.2017, doručeného žalobcovi dňa 12.05.2017, a určenia, že jeho pracovný pomer ďalej trvá, zaplata mu náhrady mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku od 13.05.2017 ku dňu právoplatnosti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 12.05.2017 a tiež uloženia povinnosti žalovanému, aby odviezol za žalobcu za toto obdobie zdravotné a sociálne odvody. Súd prvej inštancie v súlade s ust. § 77 Zákonníka práce skúmal dodržanie zákonom stanovenej lehoty žalobcom na uplatnenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením a dospel k záveru, že žalobca si na súde svoj nárok neuplatnil v zákonnej lehote, keď oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru mu bolo doručené dňa 12.05.2017 a žaloba, ktorou sa domáhal jeho neplatnosti, bola doručená súdu dňa 13.07.2017. Nesprávnosť tohto záveru súdu prvej inštancie žalobca vo svojom odvolaní nenamietal ani z hľadiska skutkových zistení uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých súd prvej inštancie vyhádzal, a ani z hľadiska právneho posúdenia. Odvolací súd je v odvolacom konaní viazaný nielen rozsahom odvolania, ale aj odvolacími dôvodmi, a keďže žalobca záver súdu prvej inštancie o neuplatnení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcom na súde v zákonom stanovenej lehote nenamietal, nemožno v odvolacom konaní jeho vecnú správnosť preskúmať, ale tento záver je potrebné považovať za správny a z neho vychádzať. Lehota na uplatnenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru okamžitým zrušením má prekluzívny t.j. prepadný charakter, to znamená, že po jej uplynutí nemožno neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru napadnúť na súde. Z uvedeného vyplýva, že uplatnenie tohto nároku po uplynutí tejto zákonom stanovenej lehoty je dôvodom na zamietnutie žaloby, ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie a správne preto žalobu zamietol.

11. Žalobca vo svojom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam týkajúcim sa porušenia pracovnej disciplíny žalobcom a že nesprávne vyhodnotil jeho správanie ako obzvlášť závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktorého dôsledkom má byť okamžité skončenie pracovného pomeru, avšak vzhľadom na to, že neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru na súde si uplatnil po uplynutí zákonnej lehoty stanovenej v § 77 Zákonníka práce, ktorý záver súdu prvej inštancie odvolaním nenapadol a jeho vecnú nesprávnosť nenamietal, sú jeho námietky týkajúce sa porušenia pracovnej disciplíny irelevantné.

12. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovaný, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je

prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).